

Arrest

**nr. 69 550 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, loco advocaat . D. ANDRIEN & E. VINOIS, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 november 2009, verklaart er zich op 27 november 2009 vluchteling.

1.2. Op 12 juli 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Parwan. U bent een pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U verklaarde geboren te zijn op 30 november 1993 en bijgevolg minderjarig te zijn. Uw vader was de oorzaak van de problemen die u tot in België brachten. Als commandant van de taliban voerde uw vader een meedogenloos beleid en raakte hij in conflict met een familie met drie zonen. Twee van deze zonen werden door uw vader opgetrommeld voor de strijd. Deze broers zeiden echter dat ze niet allebei in dezelfde maand konden vertrekken en vroegen om elk apart uitgestuurd te worden. Uw vader deed echter moeilijk en kwam niet op zijn beslissing terug. Tijdens de gevechten is één van deze broers omgekomen, de andere broer raakte gewond. De twee overlevende broers uit deze familie van drie zonen gaven uw vader de schuld voor het gebeurde. Omdat hij echter een machtige talibancommandant was, vluchtten de broers naar het buitenland. Op het moment dat de Amerikanen het land waren binnengevallen en de taliban niet mee de bovenhand hadden, bleef uw vader vechten. Hij werd tesamen met uw moeder vermoord. Uzelf heeft het incident overleefd en u ontwaakte in een ziekenhuis met een schotwonde aan uw been. Uw oom nam u vervolgens mee naar zijn huis in Chardeh en ontfermde zich in de volgende jaren over u. De twee broers die in conflict lagen met uw vader, keerden terug naar de streek en palmde de gronden van uw vader in. Hierna verbleven ze weer in het buitenland, maar gaven hun neven de verantwoordelijkheid over de gronden. Na acht jaar vond uw oom dat het eindelijk tijd was om de gronden op te gaan eisen. U probeerde met uw oom en een maulawi de familie te benaderen, maar er werd vijandig gereageerd op uw voorstel en u werd geslagen. Uw 'vijanden' keerden naar Afghanistan terug omdat ze vernomen hadden dat u de gronden probeerde terug te krijgen. Uw oom verneemt ondertussen van een vriend dat men u wil vermoorden en hij neemt u mee naar Kaboel. In Kaboel wordt uw oom aangevallen door mannen die op zoek waren naar u. U was op dat moment zelf afwezig. Uw oom besluit dat het voor u beter is om naar veiligere oorden te vertrekken en hij regelt uw reis. Op 27 november 2009 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara en een medisch attest neer.

A. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend. In casu dient echter na grondig onderzoek van uw asielaanvraag op basis van beide gehoren afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt en wel om volgende redenen. Vooreerst blijft u nogal vaag in uw verklaringen over verschillende elementen die tot de kern van uw asielrelaas behoren. Zo blijkt u weinig kennis te hebben over de juiste omstandigheden die aan uw vlucht vooraf gingen. U geeft met name geen overtuigende verklaring voor het feit dat uw oom, de broer van uw vader, de gronden niet in uw plaats heeft opgeëist gedurende de acht jaar na de dood van uw ouders (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.4). Gevraagd hiernaar, stelt u dat uw oom wachtte tot u de volwassen leeftijd bereikt had, maar dat hij wel met u meeging toen het zover was (gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen 23/06/2011, p.4). Een andere verklaring die u geeft is dat hij een tijdje zou wachten zodat de mensen u zouden vergeten (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.6). U zegt ook steeds dat uw oom vond dat hij u niet meer kon 'beschermen' (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.4). Toch zijn dit geen antwoorden die verklaren waarom uw oom zelf de gronden niet ging opeisen. Bij herhaling van de vraag waarom uw oom deze gronden gedurende de periode van acht jaar niet ging opeisen, zegt u dat hij een 'eenzame persoon' was en dat hij 'bang was of het niet probeerde' (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.4). Het profiel dat u schetst van uw oom als een onzekere, bange man staat echter in contrast met het beeld dat u op een later moment van hem geeft waaruit duidelijk blijkt dat het uw oom was die de initiatieven nam en klaarblijkelijk niet bereid was u hierover in te lichten. U beweert immers dat uw oom met de dorpsouderen ging onderhandelen over de gronden en dat u als jongeling niet betrokken werd bij de onderhandelingen (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.6). U bent niet op de hoogte van inhoudelijke afspraken, zo weet u bijvoorbeeld niet of er een compensatie gevraagd werd in ruil voor de teruggave van de gronden, iets wat niet ondenkbaar zou zijn (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.7). Meer nog, u zegt dat u niet veel met uw oom over deze zaken sprak (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.6,7), dat uw oom de risico's die verbonden waren aan het opeisen van de gronden niet met u besprak en u betwijfelt zelfs openlijk of hij zich realiseerde welke risico's deze benadering inhield (gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen 23/06/2011, p.7). Dit alles is eigenaardig. Indien uw oom werkelijk acht jaar gewacht zou hebben opdat u als volwassen man de

gronden kon opeisen, kan er toch minstens verwacht worden dat hij u tot in de kleinste details inlicht en betreft bij deze kwestie. Bovendien moet hij een realistisch idee gehad hebben van het risico dat deze hele situatie inhield, temeer u eerder beweerde dat uw oom bezorgd was omdat hij u niet langer kon 'beschermen' (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.4). Kortom, u verklaart bitter weinig te weten over uw oom zijn denkwijze en plannen, hoewel deze man aanstuurde op de teruggave van de gronden aan de wettige eigenaar. Uw versie van de feiten kan dan ook totaal niet overtuigen. Bovendien dient er ook te worden vastgesteld dat u in de verklaringen die u aflegde in het kader van uw beide gehoren op het CGVS sprak over uw eigen betrokkenheid bij de onderhandelingen. In een eerste gehoor luidde uw verklaring als volgt: "ik ben samen met de verantwoordelijke van de wijk, een maulawi, en mijn oom naar de neven van onze vijanden gestapt om de gronden op te eisen maar ze hebben geweigerd om op ons voorstel in te gaan" (gehoorverslag cgvs 11/05/2011, p.13). U spreekt duidelijk over de verantwoordelijke van de wijk, de maulawi en 'ons voorstel', waardoor er van uitgegaan kan worden dat u wat de inhoud betreft op de hoogte was. In een tweede gehoor klinkt het iets anders: "Ik sprak met de ouderen, de mullah en andere ouderen. Samen met hen ging ik naar mijn eigen dorp" (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.3). Ook deze keer betreft u zichzelf in het hele gebeuren. Het is dan ook hoogst merkwaardig dat u bij gerichte vragen over deze onderhandelingen stelt dat uw oom dit allemaal regelde. Bovendien stelde u, om uw afwezigheid tijdens de onderhandelingen te vergoelijken, ook dat het jongelingen of kinderen niet toegelaten is om te praten of aanwezig te zijn bij gesprekken met ouderen (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.6), wat in contrast staat met uw eerdere verklaring. Dat u uw verklaringen bijstelt versterkt allerm minst de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Voorts blijkt u zeer weinig te weten over de broers die u zochten en dreigden te vermoorden. U noemt weliswaar twee namen op, maar hun 'qaum' of familieverband kent u dan weer niet (gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen 23/06/2011, p.5). U zegt dat het 'Pashtoenen' zijn, waarmee u hen 'etnisch' duidt, maar hun Afghaanse stammenverband niet onthult (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.5). U weet bovendien spontaan niets te vertellen over deze familie. U vergoelijkt dit door erop te wijzen dat u nog zeer jong was toen de broers de regio verlieten en dat u zeer weinig over hen weet (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.5). Nochtans probeerde u ook op oudere leeftijd niet uit te zoeken wie deze mannen zijn (gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen 23/06/2011, p.5). Bij herhaaldelijke vragen over uw pogingen om informatie in te winnen over deze familie, zegt u dat u 'niets kon doen' en dat u 'niet kon rondlopen omwille van uw been' (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.5,6). Over uw oom beweert u dan weer dat hij 'zelf bang was' en dat het een 'gevoelig onderwerp' betrof (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.6). De 'vriend' uit het dorp die uw oom informatie verschaftte over onder andere de inbeslagname van uw gronden (gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen 23/06/2011, p.7) en de moordplannen van de broers (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.8), bleek opeens ook slechts een verre vriend te zijn. U stelt immers plots dat hij dicht bij uw vader stond tijdens het talibantijdperk, maar niet echt bevriend was met de familie (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.6). Ook deze verklaring wekt enige verbazing daar u eerder expliciet had gesteld dat hij de enige vriend was van uw oom (gehoorverslag CGVS 23/06/2011, p.5). Nog meer verbazingwekkend is het feit dat u deze man, in wezen jullie informatiebron, niet bij naam kent (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.8). Toen u gevraagd werd om de man te beschrijven stelt u bovendien dat u hem niet zag omdat hij niet naar uw oom zijn huis in dezelfde provincie kwam, maar zich helemaal naar Kaboel verplaatste om uw oom te spreken in zijn huis in Kaboel (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.8). Bovenstaande observaties ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas. Indien u daadwerkelijk bedreigd werd door een familie die in de omstreken gevestigd is, is het niet meer dan logisch dat u informatie zou vergaren zodat u zou weten voor wie u op uw hoede moest zijn. Dergelijke informatie is immers essentieel om uw vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten. Dit deed u duidelijk niet. Daarenboven is de persoon die u informatie zou kunnen verschaffen, de 'vriend' uit uw dorp, u volkomen onbekend. Uw versie van de feiten kan dan ook totaal niet overtuigen. Verder dient er aangestipt te worden dat er een ernstige omissie werd vastgesteld in de verklaring die u heeft gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS. U heeft ten overstaan van DVZ niet vermeld dat uw oom lastig gevallen werd in Kabul naar aanleiding van uw vermeende problemen in het dorp van uw vader (Vragenlijst dd.30.03.2011). Er dient te worden opgemerkt dat dit een niet onbelangrijk aspect is van uw asielrelaas en het dientengevolge erg bevreemdend is dat u hier niet over gesproken heeft. Na deze aanval zou uw oom immers beslist hebben om u naar Europa te sturen (gehoorverslag cgvs 11/05/2011, p.13; gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.3,4). U werd op deze discrepantie gewezen en u beweerde dat u deze informatie wel vermeld heeft tijdens het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag cgvs 11/05/2011, p.13). Uw uitleg biedt geen afdoende verklaring daar het verslag u werd voorgelezen in het Pashtou en u dit voor akkoord heeft ondertekend en er nergens uit kan worden afgeleid dat u een toevoeging hebt gedaan. Aangezien deze laatste aanval op het huis van uw oom in Kabul u er heeft toe aangezet om het land te verlaten, kan er

van u verwacht worden dat u zulks spontaan zou vermelden. Dat u tijdens de beide horen meermaals verklaarde dat uw oom zich in Kunduz heeft moeten vestigen als gevolg van uw problemen en de aanval in Kabul (gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen 11/05/2011, p.4,5; gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.3), is in het licht van de omissie in de vragenlijst van DVZ, de vaagheid en de discrepanties in uw verklaringen, niet aannemelijk. Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van zijn nieuwe adres in Kunduz (gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen 11/05/2011, p.15), terwijl u wel verklaarde nog in contact te staan met zijn kinderen (gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen 11/05/2011, p.4) en daarenboven verklaarde dat de man het goed stelt, hoewel u hem nog niet heeft kunnen spreken (gehoorverslag cgvs 11/05/2011, p.5). Uw versie van de feiten kan dan ook gezien het geheel van bovenstaande observaties totaal niet overtuigen. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een medisch attest neer. Het medisch attest beschrijft de problemen aan uw been. Uit dit verslag kan opgemaakt worden dat u een misvorming heeft aan het kniegewricht van uw rechterbeen, wat concreet een verkorting van het rechterbeen tot gevolg heeft. Uit dit verslag kan echter niet geconcludeerd worden dat uw problemen het gevolg zijn van een schotwonde, noch biedt het een verklaring voor de omstandigheden die tot uw vlucht geleid hebben. U legt geen enkel eigendomsdocument voor, daar u beweert dat deze allemaal 'verdwenen' zijn in een brand (gehoorverslag cgvs 23/06/2011, p.4). Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd. Wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn dient te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij een medisch onderzoek liet uitvoeren op 17 december 2009 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël en dat de conclusie luidde dat met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kon worden besloten dat u op die dag een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is. De door u neergelegde taskara doet hieraan geen afbreuk (zie schrijven Federale Overheid Justitie, ref.6/MIN/2009/12062, dd. 08/01/2010 en dd. 01/04/2010). Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. In overweging nemende dat uw oom een huis heeft in Proje Jahdid in Kabul stad en deze oom zich tot bij uw vertrek over u ontfermd heeft, zowel op financieel gebied als over uw persoonlijk welzijn, kan er immers van uitgegaan worden dat u zich bij hem in Kabul kunt vestigen (gehoorverslag cgvs 11/05/2011, p.15); cgvs gehoorverslag 23/06/2011 p.3,4,8). Zoals omstandig werd gemotiveerd kan er immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen omtrent de gronden van uw vader en de daaruit ontstane problemen in Kabul. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berm bommen en

zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan evenals een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 § 3, 57/6 laatste lid, 57/7 bis, 57/7 ter van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de artikelen 197, 198 en 199 en 203 van de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocol de 1967 relatifs au statut des réfugiés', januari 1992 (<http://www.unhcr.org/refworld>), een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De proceduregids van UNHCR bevat geen afdwingbare rechtsregels zodat de verzoekende partij er zich niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. De asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen op grond van de vaststelling dat (i) verzoeker vaag is over verschillende elementen die tot de kern van zijn asielrelaas behoren; zo blijkt verzoeker geen overtuigende verklaring te kunnen geven voor het feit dat zijn oom de gronden niet in zijn plaats heeft opgeëist gedurende de acht jaar na de dood van zijn ouders, blijkt verzoeker niet op de hoogte te zijn van de inhoudelijke afspraken in verband met de teruggave van de gronden en blijkt hij zeer weinig te weten over de broers die hem zochten en dreigden te vermoorden, (ii) verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat zijn oom werd lastiggevallen in Kabul naar aanleiding van de vermeende problemen in het dorp van zijn vader, (iii) uit het medisch attest dat verzoeker neerlegt kan niet geconcludeerd worden dat zijn problemen het gevolg zijn van een schotwonde, noch biedt het een verklaring voor de omstandigheden die tot verzoekers vlucht hebben

geleid, (iv) verzoeker geen enkel eigendomsdocument neerlegt en (v) wat betreft verzoekers verklaarde minderjarigheid een medisch onderzoek concludeerde dat met redelijk wetenschappelijke zekerheid kan gestel worden dat verzoeker op 17 december 2009 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is.

2.4. Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij kreeg ten gevolge van een grondconflict dat zijn oorsprong vindt in de functie van zijn vader als voormalig talibancommandant. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk waarom zijn oom, de broer van zijn vader, de gronden niet in zijn plaats heeft opgeëist gedurende de 8 jaar na de dood van zijn ouders. Verzoeker is verder niet op de hoogte van inhoudelijke afspraken, zo weet hij bijvoorbeeld niet of er een compensatie gevraagd werd in ruil voor de teruggave van de gronden, iets wat niet ondenkbaar zou zijn en verklaart hij zelfs dat hij niet veel met zijn oom over deze zaken sprak (gehoorverslag, 7). Dat verzoeker zich niet in het hoofd van zijn oom kan plaatsen zoals hij stelt in zijn verzoekschrift en dat hij analfabeet is en nooit naar school ging overtuigt geenszins. Verzoekers oom is immers de broer van zijn vader zodat in redelijkheid kan worden aangenomen dat aangezien hij optreedt in het belang van zijn minderjarige neef die hij onder zijn hoede heeft genomen, hij met de nodige alertheid reageert als de familiegronden worden ingenomen door derden. Dat verzoekers oom acht jaar zou gewacht hebben om hierbij op te treden en verzoeker bovendien weinig of niets kan meedelen over de inhoudelijke afspraken die hier vervolgens over gemaakt zijn in samenhang met de vaststelling dat verzoeker zelfs geen begin van bewijs kan bijbrengen over deze gronden of het conflict hierover hypothekeert dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Dat verzoeker tenslotte zeer weinig blijkt te weten over de broers die hem zochten en dreigden te vermoorden versterkt enkel maar de ongeloofwaardigheid van het relaas. Verzoekers verweer dat het voor hem "(...)voldoende is te weten op welke manier ze nominaal en fysisch herkenbaar zijn zonder per se hun genealogie te kunnen omschrijven. (...)" is niet ernstig. Van verzoeker kan immers verwacht worden dat hij alle mogelijke inspanningen levert om informatie te vergaren over de familie die hem zocht en dreigde te vermoorden, zodat verzoeker weet voor wie hij op zijn hoede moest zijn. Dergelijke informatie is immers essentieel om zijn vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten.

2.5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en een aantal nieuwe medische stukken bijbrengt waaronder een medisch attest/verslag van Dr. Lammens en Dr. Vanlauwe, een kinesitherapeutisch evolutieverslag van 6 september 2010 van P. Blockx, een attest van de Dienst Medische Beeldvorming van 9 december 2009 in verband met radiologische onderzoeken en een attest van het Orthopedisch Centrum St.-Elisabethziekenhuis Turnhout kan nog het volgende worden opgemerkt. In deze attesten wordt er inderdaad melding gemaakt van een schotwonde. Volgens vaste rechtspraak is een medisch attest echter geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een persoon zijn verwondingen oploopt. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan rekening houdend met zijn bevindingen vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De neergelegde medische attesten vormen derhalve geen objectief bewijs van de door verzoeker beweerde problemen die geleid hebben tot zijn vlucht.

Met betrekking tot verzoekers verwijzing tenslotte naar de UNHCR *Guidelines* van juli 2009 en zijn stellingname te behoren tot een risicogroep als zoon van een talibcommandant en deel uit te maken van 2 risicogroepen, kinderen en bloedwraak dient te worden opgemerkt dat de "*UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Afghan Asylum Seekers*" van juli 2009, louter richtlijnen betreffen die niet bindend zijn en uit deze informatie hoe dan ook blijkt dat dat alle aanvragen van asielzoekers uit Afghanistan op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld, wat in casu ook gebeurd is. Sub 2.4. werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas waardoor evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker tot een risicogroep behoort.

2.6. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat hij verbaasd is over de motivering betreffende de subsidiaire bescherming. Hij verwijst naar de nota betreffende het beleid van het CGVS inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van Afghaanse onderdanen van september 2010 (stuk 4). Uit deze tekst kan afgeleid worden dat de herkomstregio van de kandidaat-vluchteling doorslaggevend is. Het feit dat verzoeker zich in een andere regio zou kunnen vestigen, behoort tot een onderscheidelijk (*sic*) onderzoek, namelijk de interne vluchtmogelijkheid. Het CGVS gaat er zomaar van uit dat verzoeker in Kabul woont of zou wonen. Toen de herkomsttest werd afgelegd was dat exclusief ten aanzien van Parwan (CGVS dd. 11/05/2011 p.5 tem 8). Bovendien ligt de bewijslast bij het CGVS om aan te tonen dat er een verblijfsalternatief zou bestaan (stuk 5). Als het

CGVS ervan uitgaat dat de herkomstregio Kabul is, had zij eerst moeten nagaan of verzoeker over een intern vluchtalternatief aldaar kon beschikken. In concreto werd er helemaal geen rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie. Het CGVS had moeten nagaan of verzoeker wel degelijk in Kabul zou kunnen wonen en er zich veilig zou voelen. Hij verbleef amper 8 dagen in Kabul (CGVS dd.23/06/2011 p.5). Zijn vervolgers kwamen hem wel tot in Kabul opzoeken (en vinden).

2.7. In casu oordeelde het Commissariaat-generaal terecht dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul diende beoordeeld te worden. Verzoeker werpt op dat hij amper 8 dagen in Kabul verbleef, maar gaat hier voorbij aan de vaststellingen in dit verband. Zo heeft verzoeker zijn oom een huis in Proje Jahdid in Kabul stad en heeft deze oom zich tot aan zijn vertrek over verzoeker ontfermd, zowel op financieel gebied als over zijn persoonlijk welzijn. Er kan dienvolgens van uitgegaan worden dat verzoeker over een vestigingsalternatief beschikt bij zijn oom in Kabul. Zoals omstandig werd gemotiveerd kan er immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen omtrent de gronden van zijn vader en de daaruit ontstane problemen in Kabul.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "*Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*" van 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011) blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd. De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. De situatie in Kabul is niet van die aard dat ze kan worden gelijkgeschakeld met een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER